CHƯƠNG 2333

Nhớ nhé, hoa đực

“Không ngờ lại là thần khí cửu phẩm?” Kiều Tuệ Châu nhìn cây tiêu ngọc, hỏi: “Lấy từ đâu vậy?”

Hạ Nhân nói: “Sư tỷ không cần hỏi những chuyện này!”

“Sau này nếu có được thần thông âm ba, phối hợp với cây tiêu hàn ngọc này thi triển Mai Hoa Lạc, uy lực sẽ vô cùng mạnh mẽ, vừa thủ vừa công!”

Đúng vậy, sau khi được Tụ Bảo Bồn của Hạ Nhân cường hóa, Mai Hoa Lạc đã trở thành thần thông cực phẩm thiên giai, đồng thời cũng biến thành một thần thông vừa thủ vừa công.

Khi thi triển công kích, vô số bông tuyết có hình dáng như hoa mai rơi ào ào bay ra, có thể chém giết kẻ địch.

Lúc phòng thủ, cơn lốc màu xanh kia chính là tấm khiên tốt nhất.

Có điều, muốn thi triển thần thông bậc này thì bản thân phải có lượng dự trữ thần lực và pháp lực khổng lồ mới được.

“Được!” Kiều Tuệ Châu ngọt ngào mỉm cười, sau đó cầm cây tiêu ngọc lên định thổi. Thế nhưng ngay khi sắp đặt lên môi, nàng bỗng đưa mũi lại ngửi hai cái, nói: “Trên cây tiêu ngọc này vẫn còn một mùi hương!”

“Trước đây có phải một nữ nhân từng dùng qua không?”

Hạ Nhân hơi giật mình, nói: “Thế thì không được… Sư tỷ, hiện giờ tỷ vẫn chưa thể dùng, trước hết hãy khử sạch mùi này đi!”

“Ừm!” Kiều Tuệ Châu nói: “Quay lại ta sẽ rửa sạch mùi này!”

“Có điều… sao ta cứ ngửi thấy trong mùi này còn có chút mùi khai nhỉ?”

“Phu quân lại trêu chọc cô nương nhà nào, mang về cho ta thêm một muội muội nữa rồi?”

Gương mặt già nua của Hạ Nhân đỏ bừng: “Sư tỷ… Gần đây đệ vẫn luôn tu đạo luyện pháp, còn phải chuẩn bị giúp Hồng Lộc đoạt lấy thần đan cực phẩm, làm gì có nhiều thời gian rảnh như vậy?”

“Bây giờ tỷ đừng ở bên ta nữa!” Kiều Tuệ Châu nói: “Ta muốn xử lý cây tiêu ngọc này, đệ đi tìm muội muội Bất Vãn trước đi.”

Hạ Nhân lại lắc đầu: “Không đi… Đệ còn phải trở về Thánh Đan thành bên kia. Đợi sau khi đại tỷ thí Vấn Đỉnh kết thúc một thời gian, đệ sẽ quay lại ở bên nàng ấy!”

Nói đùa gì chứ, Hạ Nhân vừa mới bước ra khỏi không gian của Hồng Mông Thiên Châu, hiện giờ hai chân còn mềm nhũn.

Nếu để muội muội Bất Vãn nhìn thấy thì còn ra thể thống gì nữa?

Tuyệt đối không thể để nàng nhìn thấy bộ dạng thảm hại của mình.

“Sư tỷ!” Hạ Nhân đứng dậy: “Xin lỗi nhé, đợi đệ thêm một thời gian nữa. Đợi chuyện bên này kết thúc, đệ sẽ quay lại ở bên tỷ!”

“Ừ ừ ừ…” Kiều Tuệ Châu gật đầu.

Hạ Nhân bước ra khỏi đạo tràng của mình.

Tiếp theo, hắn phải dẫn người quay lại Thánh Đan thành.

Nha đầu Hồng Lộc này quả thực quá hữu dụng, dù sao nàng cũng có thể mở hư không.

Hạ Nhân đang định đi tìm Cố Bạch Bình thì giữa đường lại chạm mặt Đại Luân Minh Vương đang hùng hổ xông tới.

Khổng Kiều Kiều chặn hắn lại, nói: “Ồ… Hạ Nhân về rồi à… Sao không sai người nói với ta một tiếng, sợ gặp ta sao?”

Sắc mặt Hạ Nhân lập tức nhăn nhó, nói: “Ta… sắp phải đi rồi!”

“Tỷ Kiều Kiều, một thời gian nữa đệ sẽ quay lại!”

“Tin ngươi chắc?” Khổng Kiều Kiều cười lạnh, đưa tay kéo hắn vào đại điện của mình.

Sau nửa nén hương, Khổng Kiều Kiều ầm một tiếng mở trận pháp bên ngoài đại điện.

Một thị nữ hốt hoảng chạy tới.

Khổng Kiều Kiều hạ giọng nói: “Trà Thiên Phách Hoa mà trước đó bản cung bảo các ngươi chuẩn bị, mau mang đến đây cho ta một ít... Mau đi đi... Nhớ nhé, hoa đực...”

Hai canh giờ sau, Hạ Nhân cười khổ bước ra khỏi cung điện của Đại Luân Minh Vương.

“Công tử...” Trịnh Hồng Lộc đỡ lấy eo hắn: “Công tử... Bây giờ chúng ta về sao?”

“Về...” Hạ Nhân nói chắc như đinh đóng cột: “Đã tìm được Cố đại tỷ chưa?”

“Tìm được rồi!” Trịnh Hồng Lộc nói: “Tỷ ấy đang đợi đó!”

“Ta sẽ mở thông đạo hư không ngay!”

Cố Bạch Bình còn chưa quay lại, Hạ Nhân đã nghe thấy một giọng nói trong trẻo vang lên: “Phu quân, chàng về rồi...”

Hắn chậm rãi quay đầu lại: “Khụ khụ khụ... Thái Chân?”

“Không có gì!” Thái Chân mỉm cười, lắc đầu nói: “Trước đây chẳng phải thiếp đã bị sức mạnh hương hỏa làm ô nhiễm thân thể sao?”

“Không còn cách nào ngộ đạo tu hành, chỉ có thể tu luyện sức mạnh hương hỏa thôi!”

Hạ Nhân nói: “Ngộ đạo vẫn cần phải lĩnh hội chứ?”

“Không cần…” Thái Chân nói: “Dù sao bây giờ thiếp cũng đã nghĩ thông rồi… Lần này phu quân trở về, sẽ ở lại bao lâu?”

“Hay là đến đạo tràng của thiếp nhé? Vừa hay thiếp mới luyện thành một thức thần thông, muốn nhờ phu quân chỉ điểm giúp một hai chỗ!”

Hạ Nhân sợ đến mức cả người run lên: “Thái Chân, thật sự không được đâu… Bên ta còn có việc gấp!”

Thái Chân lại bước tới ôm chặt lấy cánh tay Hạ Nhân: “Thánh Đan thành phải không? Dù sao thiếp cũng đang rảnh rỗi không có việc gì!”

Nàng ngẩng đầu nhìn Hạ Nhân, trong mắt tràn đầy mong đợi.

Hạ Nhân chỉ có thể đồng ý: “Được… cùng đi…”

“Hồng Lộc, đi nhanh… Tăng tốc lên!”

Đúng lúc này, Cố Bạch Bình cũng vừa kịp đến.

Hạ Nhân dẫn theo ba người, rời đi như đang chạy nạn.

Trước tiên đến bên ngoài Thánh Đan thành, sau đó lại ngồi phi chu vào trong thành.

“Nơi này không tệ, trông cũng khá thanh tịnh!” Thái Chân đi theo Hạ Nhân vào tiểu viện phía sau.

Trong cửa hàng phía trước, Trịnh Hồng Lộc đang truyền đạt cho Cố Bạch Bình một số kinh nghiệm trông coi cửa tiệm.

Tiến vào đạo tràng, Hạ Nhân đóng kín từng tầng trận pháp bên ngoài.

“Thái Chân… nàng cũng biết mà… Ta vừa mới từ chỗ tỷ Kiều Kiều của nàng trở về… Nàng để phu quân nghỉ ngơi một thời gian được không?” Hạ Nhân nhìn Thái Chân với vẻ ai oán.

Gương mặt Thái Chân đỏ bừng, nói: “Chàng nghĩ đi đâu vậy?”

“Người ta đâu có… Thiếp thật sự chỉ muốn đi cùng chàng ra ngoài mở mang kiến thức, xem phong cảnh và tập tục nơi này thôi!”

“Được được được!” Hạ Nhân hít sâu một hơi, nói: “Yên tâm, sau này ta nhất định sẽ không bạc đãi nàng!”

“Được thôi!” Thái Chân ngồi đối diện Hạ Nhân: “Ừm… Thiếp muốn sinh cho chàng một đứa con!”

Hạ Nhân gật đầu: “Được được được, sau này hãy nói… Thái Chân à… Có một vấn đề vẫn luôn quanh quẩn trong lòng ta, hôm nay ta muốn hỏi nàng một câu!”

Thái Chân nói: “Phu quân cứ hỏi!”

Hạ Nhân hỏi: “Ta nhớ lúc còn ở Tiên giới, nàng từng nói mình đã tu luyện bốn trăm tám mươi triệu phân thân, phiêu du giữa vô tận thế giới!”

“Đúng là như vậy!” Thái Chân gật đầu.

Hạ Nhân lại hỏi: “Vậy... những phân thân đó của nàng vẫn còn chứ?”

Thật ra hắn cũng chẳng tò mò gì cho lắm, chỉ đơn thuần muốn tìm chuyện nói, chuyển hướng chủ đề mà thôi.

Thái Chân lại nhíu mày, nói: “Vẫn còn... phải nói thế nào nhỉ...”

“Trong bốn trăm tám mươi triệu phân thân, chín mươi chín phần trăm sẽ dần dần tiêu tan trong những tiểu thế giới bên dưới!”

“Nhưng luôn có một hai phân thân nghịch thiên, có thể tu luyện đến Tiên giới.”

“Cho nên, hẳn vẫn còn một số phân thân sống sót!”

Hạ Nhân lại hỏi: “Bất kể là những phân thân còn sống hay đã chết, có phải nàng đều có thể kết nối với chúng thông qua thần hồn không?”

Thái Chân nói: “Đúng vậy, chỉ cần chúng còn sống thì ta có thể nhìn thấy tất cả những gì mình muốn!”

Hạ Nhân hỏi: “Vậy những phân thân của nàng ở vô tận thế giới có phải đã kết duyên với vô số đạo lữ...”

“Đúng vậy…” Thái Chân mỉm cười, nói: “Sao thế, phu quân ghen à?”

Hạ Nhân nói: “Không… Chỉ là ta cảm thấy… hơi kỳ quái…”

“Chuyện đó của họ… nàng đều biết sao?”

“Không biết!” Thái Chân đỏ mặt, nghiến răng nói: “Ta đâu có vô liêm sỉ đến vậy, được chưa?”

“Hơn nữa, nói chính xác thì những sinh linh đó cũng không phải phân thân theo cách chàng hiểu, mà chỉ là sinh linh được diễn hóa từ đạo pháp của ta thôi, không bẩn thỉu như chàng nghĩ đâu!”

“Ha ha ha ha…” Hạ Nhân cười, xua tay nói: “Được rồi, nàng cũng ra trước giúp Hồng Lộc các nàng đi!”

“Ta muốn… nghỉ ngơi một lát!”

Có một đại lão trị giá hàng chục triệu giục chương, ta phải tranh thủ lấy lòng ông ấy rồi thêm một chương, nếu không ông ấy mà ra lệnh một tiếng thì có thêm một trăm chương cũng chẳng đủ đâu… Cười khổ…

CHƯƠNG 2334

Dương Nghịch, đại tỷ thí bắt đầu

Mây chì màu mực từng lớp chồng chất, ngưng tụ phía trên hư không. Ngẩng đầu nhìn lên, người ta cứ ngỡ đó là từng ngọn núi treo ngược.

Bên trong những “ngọn núi” màu đen ấy, từng tia chớp bạc lấp lóe, cuộn quanh, vặn vẹo không ngừng.

Nhìn ra xung quanh, tại tám phương chính nam, chính bắc, chính đông, chính tây, đông nam, tây nam, tây bắc và đông bắc, mỗi phương đều có một luồng sáng đen phóng thẳng lên trời.

Đó là một loại thần khí trông như cột cờ.

Trên thần khí tỏa ra khí tức mênh mông đáng sợ, vừa nóng nảy vừa tà dị.

Vô số khí tức hội tụ, hóa thành từng sợi tơ, quấn lấy nhau trong hư không không thể nhìn thấy phía trên mây chì, tạo thành một kết giới khổng lồ tựa như chiếc ô lớn.

Kết giới bao phủ toàn bộ phạm vi hư không rộng hàng tỷ tỷ vạn dặm.

Ở chính giữa vùng hư không này có một nữ tử mặc đạo bào màu tím đỏ. Nàng hóa ra thần khu Thần Đế cao vạn trượng, trong tay xách hai thanh bảo kiếm, một dài một ngắn.

Thanh dài màu xanh, thanh ngắn màu đỏ.

Từng đoàn lôi điện uốn lượn từ trên chín tầng trời bổ xuống, rồi tan biến giữa hư không.

Thiên phong dữ dội thổi tới thổi lui, không có phương hướng cố định.

Mái tóc nữ nhân xõa tung, theo cương phong bay tán loạn khắp nơi.

Từng luồng điện quang tuôn ra từ lòng bàn tay nàng, uốn lượn quấn lên thân kiếm.

Thân kiếm dài tới mấy vạn trượng kia được từng luồng sức mạnh sấm sét gột rửa.

Ánh mắt nữ tử sắc bén, vẻ mặt nghiêm nghị.

Khóe môi nàng còn vương một vệt máu vàng.

“如今 thần giới chấn động, ngay cả tuyệt thế thiên kiêu như Thời Gian Chủ Thần cũng đã ngã xuống cõi bụi trần, bệ hạ vẫn chưa nghĩ thông suốt sao?”

Trong hư không cách nữ tử vạn vạn dặm đối diện, có một người khổng lồ đứng đó, thần khu cũng cao tới vạn trượng.

Đó vậy mà cũng là một nữ tử. Nàng mặc đạo bào màu xanh lam sẫm, đầu đội mão cao, trong tay cũng cầm một thanh kiếm, chỉ là thanh kiếm của nàng có màu tím.

Từng luồng sức mạnh mênh mông phát ra từ thân nữ đế, cũng lưu chuyển trong thần kiếm.

“Trong thiên hạ không có Thần Đế bất tử!” Một nữ tử khác lên tiếng: “Bệ hạ độc chiếm khí vận đại đạo, nay lại làm chuyện trái ngược đại đạo, thiên lý không dung!”

“Nếu bệ hạ chịu tự mình giải thể, ít nhất vẫn còn giữ được thể diện… Chúng ta sẽ giúp người che giấu tất cả!”

Nữ đế thứ ba cao vạn trượng xuất hiện. Dưới chân nàng giẫm lên hai bánh xe lửa màu đen, trong tay cầm một thanh trường đao màu lửa.

Sau đó là người thứ tư, thứ năm, thứ sáu…

Trong vùng hư không bị kết giới phong tỏa này, đồng thời có mười ba nữ tử đứng sừng sững.

Nữ đế kia đứng ở chính giữa, mười hai nữ đế còn lại thì vây quanh nàng.

Trước sau trái phải, mọi đường sống ở tất cả các phương hướng đều đã bị phong tỏa.

“Các ngươi thật sự hiểu sao?” Nữ đế mặc đạo bào màu tím sẫm đứng giữa, tay cầm hai kiếm dài ngắn, hờ hững nhìn mười hai người xung quanh rồi nói: “Cái gọi là trảm tình, chứ không phải đoạn tuyệt hết thảy tình cảm!”

“Trảm tình là chém chính mình, chém tâm tính, chém nhân quả, chém ràng buộc!”

“Cầu chân ngã, cầu đạo tâm, cầu tịnh thiên địa, cầu thân không tì vết!”

“Nhưng hiện giờ các ngươi đang làm gì?”

“Khí vận của đạo trảm tình nằm trong tay ta, không nằm trong tay các ngươi. Các ngươi dựa vào đâu mà hiểu được chân nghĩa của thiên địa?”

“Ha ha ha ha…” Nữ tử cầm hai thanh kiếm dài ngắn cười lớn: “Dương Nghịch, Dương Nghịch… Năm xưa bản cung thấy ngươi đáng thương nên thu nhận, truyền dạy đạo pháp, giúp ngươi thành tựu Thần Đế!”

“Không ngờ thứ lòng lang dạ sói như ngươi lại dám thiết kế giết ta?”

“Ngươi… tu luyện ra thân thể không tì vết sao?”

“Bệ hạ sai rồi!” Dương Nghịch, người vừa bị Thần Đế điểm danh, lên tiếng: “Thần giới đã biến đổi, khí vận ở chỗ ta, không ở chỗ ngươi!”

“Đạo trảm tình vốn tu luyện bằng cách chém bỏ muôn vàn tình cảm. Một chính thần của đạo trảm tình như ngươi hôm nay lại nói với ta về ân tình năm xưa, chẳng lẽ không thấy mình nực cười sao?”

“Hô...” Chính thần thở dài thật sâu rồi nói: “Giữa trời đất có ba nghìn đại đạo, đâu phải chỉ có đạo trảm tình của ta!”

“Muôn sự muôn vật còn cần quan sát từ bên cạnh, không thể cố chấp trong một góc nhỏ!”

“Ngươi nói phải chém nam nữ, chẳng lẽ không biết trên đời này còn có đại đạo âm dương? Còn có đạo nam nữ, còn có đạo hợp hoan sao?”

“Âm đơn độc thì không lớn, dương đơn độc thì không sinh!”

“Dương Nghịch, cho dù đời này ngươi giết sạch nam nhân trong thiên hạ, cũng không thể đắc đạo!”

Ngay sau đó, năng lượng mênh mông hóa thành những dao động có thể nhìn thấy bằng mắt thường, lấy nữ đế làm trung tâm rồi lan ra bốn phía.

Từng đợt nối tiếp từng đợt, tựa như thủy triều.

Thân hình nữ đế dần dần hóa thành hư vô.

Trong vùng không gian tối tăm kia, chỉ còn hai thanh kiếm dài ngắn vẫn lóe lên hai luồng sáng xanh đỏ, rực rỡ chói mắt.

“Ha ha ha ha...” Nữ đế có đạo hiệu Dương Nghịch cười lớn.

Ngay sau đó, khí vận đại đạo vô cùng vô tận gia trì lên người nàng.

“Bái kiến Chủ Thần bệ hạ…” Mười một nữ tử còn lại đồng loạt chắp tay hành lễ.

“Tốt, tốt…” Nữ tử nói: “Bản tọa sẽ bế quan củng cố tu vi trước… Đợi ta xuất quan, áo nghĩa của đạo trảm tình sẽ tiến thêm một bước!”

Đại tỷ thí Vấn Đỉnh cuối cùng cũng sắp bắt đầu!

Trong mấy nghìn năm gần đây, ngoài việc tụng đọc Thái Thượng Huyền Hoàng Kinh, Hạ Nhân còn bắt đầu luyện đan!

Dù sao cũng chưa biết cụ thể trong đại tỷ thí sẽ phải luyện loại thần đan nào, nhất định phải làm quen với đủ loại thần đan mới được.

Hạ Nhân mất mấy nghìn năm, gần như đã nghiên cứu và làm quen hết mọi loại thần đan ngũ phẩm, lục phẩm đang lưu hành trên thị trường.

Tiếp theo chính là tham gia đại tỷ thí.

“Công tử cố lên!” Trịnh Hồng Lộc phấn khích nói.

Bởi vì chỉ cần Hạ Nhân giành được ngôi đầu, nàng sẽ có cơ hội rất lớn lấy được một viên “Đại Đạo Đăng Hoàng Đan” cực phẩm.

“Ừm…” Hạ Nhân đi tới quảng trường Tháng Năm.

Địa điểm tổ chức cuộc tỷ thí chính là nơi này.

Nói ra thì quảng trường Vấn Đỉnh mới là quảng trường lớn nhất toàn bộ thành Thánh Đan. Đáng tiếc bên đó có người đang ngộ đạo, không thể dùng để tổ chức tỷ thí, vậy nên cuộc tỷ thí được tiến hành tại quảng trường Tháng Năm.

Trịnh Hồng Lộc và Thái Chân đều đi cùng Hạ Nhân.

Cố Bạch Bình thì ở lại cửa hàng trông coi.

“Đi thôi... Trước tiên đến xem quy tắc!” Hạ Nhân dẫn hai người tiến về phía trước.

Trên toàn bộ quảng trường, người đông như kiến, vai kề vai, chen chúc không ngớt.

Ba người đi tới trước cửa một đại điện nào đó.

Trước cửa đại điện lại có một tấm bia đá!

Hạ Nhân không đến quá gần, chỉ dùng thần niệm quét qua tấm bia đá. Toàn bộ tin tức lập tức được ghi nhớ trong thức hải.

Nhưng hình thức và quy tắc cụ thể của cuộc tỷ thí lại không được nói rõ.

Cái gọi là tinh luyện chính là luyện hóa thần thảo thành dược dịch bán thành phẩm, sau đó xem ai có độ tinh khiết cao nhất.

Tại hiện trường sẽ ngẫu nhiên chỉ định cùng một loại thần đan để tiến hành luyện chế.

Đương nhiên, phẩm cấp cũng khác nhau!

Thần Quân cảnh, Thần Tôn cảnh và Thần Vương cảnh sẽ lần lượt được khảo hạch, nhưng không ngoại lệ, tất cả đều phải luyện đan vượt cấp.

Vòng thứ tư: Tỷ thí áo nghĩa đan đạo!

Sau khi kết thúc bốn vòng tỷ thí, tất cả thần đan sư lọt vào top ba mươi của ba bảng Thiên, Địa, Nhân đều có thể theo Thần Đế đến rừng bia Vạn Quyển để ngộ đạo.

Nhìn thấy bốn chữ rừng bia Vạn Quyển, Hạ Nhân suýt nữa thì nôn ra.

Đây chẳng phải là nơi... năm xưa coi đan văn của hắn như phân chó đó sao?

Những thứ được khắc trên bia đá chẳng phải đều là rác rưởi sao?

“Đi thôi...” Hạ Nhân nói: “Tỷ thí thật sự phải ba ngày sau mới bắt đầu, ba ngày sau chúng ta lại đến!”

Trong tay Hạ Nhân cầm một miếng ngọc bài.

Đây là thẻ tư cách hắn nhận được sau khi đăng ký trước đó.

Chỉ riêng phí đăng ký đã phải nộp năm mươi khối thần kim cực phẩm.

Dù sao khi luyện đan, nguyên liệu của người ta cũng không phải cho không ngươi.